

TAM BİR YIL OLDU

Yürüdüğüm bu yolda geri dönüp baktığımda cebime doldurduğum anılarım var. Zaman zaman boğazımda düğümlenen, zaman zaman gözlerimin içini güldüren anıları biriktirerek ilerliyorum bu yolda. Şairin de dediği gibi yaşadıklarımın öğrendiğim bir şeyler var. Kardeşlik, paylaşım, karşılıksız sevgi gibi.

Tam bir yıl oldu bu İLKİYAR ailesinin içerisinde aktif olarak yer alalı. “Daha gidecek yolumuz var” şarkısını dinlerken duygulanalı 12 ay geçmiş. Heyecanla, merakla ve acaba yapabilir miyim korkusuyla başlayan Sinop projesi ilk adımımı bilim otobüsüne. Öncesinde hassasiyetler ve yapılan işler hakkında bilgim vardı ve ufak tefek katkılarımla olmuştu ama o otobüse binmenin ne demek olduğunu hissetmenin gerçekten apayrı bir olgu olduğunu anladım. Öncesinde bu çiviler neden bu kadar önemli derken iletişimi bu kadar kolaylaştıran güçlü bir araç olduğunu fark etmek kayda değerdi benim için.

Projelere benim gibi 4. sınıfta başlayan biriyse kendinizi şanssız addedebilirsiniz ama böyle şeyleri hiç tanımamak, bihaber olmaksızın geç de olsa bu güzel ekibin bir parçası olmak apayrı bir güzellik.

İlk yolculuk, **ilk** çocuk, **ilk** mektup. Bunları nasıl unutabilirim ki? Hiç güvenmediğim hafızamda yer eden birçok ayrıntı inanın beni bile şaşırtıyor. Ben okuyamayacağım diyen bir kızın gözlerindeki çaresizliğin unutulmasını bırakın ilk günkü etkisini kaybetmesi bile olası değil. Peki, ya ilk voleybol maçımda yaşadıklarımı nasıl unutabilirim? Diğer güzel ayrıntılar da aklımın en güzel yerinde yaşamaya devam ediyor.

Farklı coğrafyalarda, farklı gönüllülerle, farklı çocuklarla hep aynı uyumu sağlamak da nasıl açıklanır doğrusu ben akıl sır erdiremedim her projede kendime sormama rağmen. Efsane döneminde Fatih Terim'in çok ünlü bir cümlesi vardı: *"Sahaya 11 kişi çıkıyorsa eksik yok demektir."* Bu cümle sanırım İLKİYAR için de geçerli. Eğer bilim otobüsü yola çıkıyorsa her şey tam her şey başarılı demektir. Bir yapbozun parçalarını oluşturan bu insanların karşılıksız emeği karşısında söz etmenin nafiye oluşunu hissediyorum çaresizce cümlelerimi sıralarken.

Dünyadaki hangi maden bir çocuğun gülen gözleri kadar parlayabilir veya magma tabakası size gülümseyen bir öğretmenin veya personelin yüreğindeki sıcaklığa sahip midir? Kendilerine daha çok inandıklarını gördüğünde bir gönüllünün yaşadığı mutluluğu kim tarif edebilir? Anlattıkça anlatmak geliyor insanın içinden hissettiklerini anlatamama çaresizliği sürekli omuzlarınızdayken, yine de anlaşılıyor olabilmenin verdiği mutluluk çorak yüreğime su serpiyor. Daha önce hiç bu kadar sevildim mi acaba diyorum? Veya bu kadar sevilmeyi hak ediyor muyum? "Ali abi" derken yapmacıksız, saf sevgilerini sunmaları karşısında duyarsız kalmak ne zor şey. Gördüğünüz gibi yazarken bile karmaşa yaşıyorum ve cümlelerimin

arasında yaşadığım duygu fırtınaları kendini ufak ufak belli ediyor. Nasıl olmasın ki defalarca ağlamamak için kendimi zor tutmuşken. Bir kez daha bu kadar mutlu olabilir miyim diye sorarken kendime nasıl saklayabilirim yüreğimden taşan duyguları. Gittiğim projelerde her defasında beni sarsan, sevindiren ve iyi ki İLKİYAR var, iyi ki birileri de bir şeyler beklemeden ve en önemlisi eleştirmeden çaba sarf ediyor dedim.

Anlaşılmamak gönüllülerin çok iyi anladığını bildiğim bir duygu. Hele de ilk projenizden gelmişseniz günlük hayatın yozlaşmış, internete hapsolmuş, trafikte boğulmuş mutsuz insanları sizi anlamıyor. Hem o çocuklardan kopup gelmenin hem de bu kadar apayrı iki dünyanın varlığını görmek bambaşka bir deneyim. Türkiye sanal gündemlerle meşgul olurken YİBOLarda çocukların gülümsemeleriyle buluşma şansına acaba Ferrari sini satan bilge erişebildi mi? Ya da Bodrumu bodrum yapan Halikarnas balıkçısı?

Ve artık cümlelerimi bitirmek istiyorum. Geçen ekimde başladığım deneyimin yıl dönümünde içimden geçenleri naçizane paylaşmak istedim. Bu satırların çoğunu İLKİYARın Samsun'da olduğu anlarda "ah keşke ben de olabilseydim!" diyerek yazdım. Ama çocuklarla ve bilim otobüsünün gönüllüleriyle olmanın gerçekten orada bulunmaya bağlı olmadığını da

bildiğim için bütün desteğim onlarla. Saate bakıp şimdi deneyler yapıyorlardır veya masallar okunmuştur çocuklar uyumuştur diye içimden geçirip duruyorum.

Kitap getirdiğimizi duyunca bu kadar çok sevinen çocukları hem bağışçılarımızın, hem depodaki gönüllülerimizin görmesini her defasında daha çok istiyorum. Bizimkisi mutfakta yapılan en lezzetli yemeği servis etmekten başka bir şey değil. Yaptıklarımız söylediklerimiz bunlardan ibaret. Asıl emeğin, asıl fedakârlığın arka planda yapılan şeyler olduğunu bir kez daha vurgulamak ve bu emeği ve güzelliği oluşturan, bugüne kadar elini taşın altına koymuş herkese tek tek teşekkür etmek istiyorum.

Yazımı Nazım Hikmet'in şu mısralarıyla sonlandırmak istiyorum:

*Dünyayı verelim çocuklara hiç değilse bir
günlüğüne
Allı pullu bir balon gibi verelim oynasınlar
Oynasınlar türküler söyleyerek yıldızların
arasında
Dünyayı çocuklara verelim
Kocaman bir elma gibi verelim sıcacık bir
ekmek somunu gibi
Hiç değilse bir günlüğüne doysunlar
Bir günlük de olsa öğrensin dünya
arkadaşlığı
Çocuklar dünyayı alacak elimizden
Ölümsüz ağaçlar dikecekler*

Çocukların egemen olduğu mutlu ve güzel bir dünya dileğiyle....

Ali Söken
Boğaziçi Üniversitesi Sosyal Bilimler/İlköğretim '12
Çocuklarımız ilk göz ağrılarımız, ilk yar'larımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr